

Gödöllő, 2006. július 7.

Nagytiszteletű Főjegyző Úr!

Főtiszteletű dr. Szabó István püspök úrnak írt és címzett levelemre küldött főjegyzői válasza három ok miatt is írásra késztet.

- 1) Úgy tűnik, hogy egyházunkban már a levéltitokra vonatkozó elemi erkölcsi szabályokra sem adnak semmit. Ugyanis nem a püspöki hivatalnak címeztem a levelem, hanem személyesen a püspök úrnak. Akkor lett volna Nagytiszteletednek joga felbontani a levelet, ha azt a püspöki hivatalnak címezem.
- 2) Megdöbbenésem második oka levelem minősítésével kapcsolatos. „Sértőnek és méltatlannak” minősíti a püspöknek írt magánlevelem, anélkül, hogy érdemben – úgy is mint Főjegyző – tájékozódott volna a gödöllői ügyekről. Lehet, hogy Főjegyző urat „sértik”, netán „méltatlanul” sértik a tények, de ettől a valóság, a tények változatlanok és makacs dolgok. Előbb utóbb mindenkinek szembesülnie kell velük.
- 3) Harmadszor, elképesztő és az egyházra nézve botrányos az „őszinte” elszólás (elírás, aminek erősen örülne az öreg Freud), ami Főjegyző úr egyházkormányzói filozófiájáról erősen árulkodik. A következőt írja Nagytiszteleted: *„... immár több mint egy éves gyülekezetet romboló események után, értesüléseim és személyes tapasztalatom szerint, az igen nagy múltú gödöllői gyülekezet rendje és élete elindult azon az úton, amely méltó lehet egy református gyülekezet megjelenéséhez ebben a világban”.*

Az idézett mondatrész többszöri elolvasása után is úgy tűnik, mintha Főjegyző úr nem az általam tizenkét éven át szolgált gödöllői gyülekezetéről ír, és nem ugyanabban a református egyházban fejt ki áldásos főjegyzői tevékenységét, mint amelyikben mi, gödöllői reformátusok élünk. A „világról” nem is szólva. Nem kevesebbet állít Nagytiszteleted, mint hogy – „romboló események után” – most indult el a gödöllői „gyülekezet rendje és élete” azon az úton, amely „méltó” a „... gyülekezet megjelenéséhez ebben a világban”. Magyarán: eddig nem volt méltó a gödöllői gyülekezet a világban való megjelenéshez, eddig mi, gödöllői reformátusok nem is ebben a világban éltünk. Még kevésbé voltunk méltók erre a világra. Ez inkább dicséret, mint elmarasztalás – kedves Főjegyző úr.

A gyülekezet „méltóvá”, Nagytiszteleted szerint, – a makacs és cáfolhatatlan tények alapján, netán ellenére? – azzal vált, hogy sikerült néhány befolyásos családból álló csoportnak semmibe venni és vétetni az óriási többség akaratát úgy, hogy ehhez egyházi testületek jóváhagyását is birták és birják; továbbá azzal, hogy a befolyásos kevesek érdekeihez igazította, véleményem szerint, az egyházi bíróság és vezetés egyházunk törvényeit (ilyennek vélem a „Lex Gödöllő” néven elhíresült, a 2005. évi VI. törvényt is, amely – vélelmezem – a gödöllői gyülekezet óriási többségének elnémitására született az ellenem folyó fegyelmi eljárás hevében); továbbá azzal is „méltóvá” lett a világhoz, ahogyan kijátszotta, némi „haszon” reményében, az állami törvényeket. A krisztusi